

De același autor la Editura Nemira:

Libris .RO

Panica

Delirium

Requiem

Pandemonium

Respect pentru oameni și cărți

LAUREN OLIVER (n. 8 noiembrie 1982) este autoarea unui bestseller *New York Times* intitulat *Before I Fall*, care a câștigat și Premiul Publishers Weekly Best Book of the Year. *Delirium* (2011; Editura Nemira, 2014), al doilea volum pe care l-a semnat, este prima carte dintr-o trilogie și se află, și ea, pe lista de bestselleruri *New York Times*. De același succes s-au bucurat și celelalte volume din serie. Lauren Oliver a studiat literatura și filosofia la University of Chicago. În prezent este scriitoare profesionistă și locuiește la New York.

LAUREN
OLIVER

REPLICA

GEMMA

Traducere din limba engleză
DORINA TĂTĂRAN

NEMIRA

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

NOTA AUTORULUI

Deși în unele cazuri veți găsi secvențe de dialog identice la Gemma și la Ilya, o să observați și diferențe minore de ton și de ritm. Înțeleg mea a fost să redau perspective diferite ale celor două. Gemma și Ilya au stiluri diferite, care interio- reză în mod activ și, astfel, le dăruie expresivitate în dialog, în funcție de unghiul din care privești un anumit lucru, acela își schimbă imediat comportamentul.

Micile variații din roman reflectă credința că în lume nu există o experiență obiectivă unică. Oamenii nu văd și nu aud același lucru exact în același fel, așa cum poate natura să aibă o viziune exactă a lumii. În felul acesta, suntem cu toții alături de creațiile propriilor experiențe. Și așa se face că scrierile aduce multă cu înțelegere.

Traducător: Irina POPESCU
Lector: Irina DERZI

Tipărit și editat de ART PRINT S.A.
14, 077213, București, România

Copyright © 2015 de Irina Popescu
Toate drepturile sunt rezervate. Nu este permisă reproducerea sau distribuția în orice formă a acestui text fără permisiunea scrisă a editurii.

ISBN 978-606-879-000-0

UNU

Să fugă: la asta visa Gemma, mai ales în nopți ca aceea, când Luna era atât de mare și luminoasă, de parcă ar fi fost un decor dintr-un film, agățată afară de geamul ei, pe o perdea sub forma cerului nopții. În filme, adolescentele se furișau mereu afară. Așteptau până când se culcau părinții, ieșeau de sub plăpumi în fuste scurte și topuri, coborau scările, descuiiau ușa și hop! Țâșneau în noapte ca baloanele strânse printr-un spațiu îngust, doar pentru ca după aceea să explodeze.

Alte adolescente, se gândi Gemma, nu îl aveau pe Rufus: un retriever de treizeci și patru de kilograme, parcă făcut în întregime din blană, limbă și coarde vocale.

– Șșșș! făcu Gemma spre el, care o aștepta la capătul scări- lor și dădea din coadă atât de tare, că era surprinsă că nu cade.

– Ești bine?

Se trezise doar de un minut, dar mama era deja în capătul scăriilor și se uita la ea strângând din ochi, pentru că nu avea lentilele de contact, îmbrăcată cu un tricou vechi, pe care scria „Harvard“, și pantaloni de trening.

– Sunt bine, mamă.

Gemma apucă o sticlă de pe dulap. Niciodată nu se va strecura afară. Nu că ar fi avut unde să meargă sau cu cine, din moment ce părinții lui April o țineau în lesă ca pe ea. Totuși, o clipă își imaginează că era în drum spre ușă, îmbrăcată cu blugi strâmți și un tricou care îi scotea în evidență sânii, singura parte a corpului care chiar îi plăcea, în drum spre mașina iubitului ei, în loc să stea într-o bucătărie întunecată, în pijama, la unsprezece noaptea într-o miercuri, cu Rufus lingându-i gleznele.

– Aveam nevoie de apă.

– Ești deshidratată?

Mama ei pronunță cuvântul „deshidratată“ de parcă ar fi însemnat „pe moarte“.

– Sunt bine.

Gemma scutură gheața în pahar, în timp ce urca scările, evitând intenționat privirea mamei.

– Întoarce-te în pat, da?

Mama ei, Kristina, ezită.

– Cheamă-mă dacă ai nevoie de ceva, da?

– Îhî.

Gemma închise ușa dormitorului în fața lui Rufus, fără să îi pese că el scânci imediat. Puse apa pe noptieră și se trânti înapoi în pat. Luna făcea umbre pătrate pe picioarele ei goale, împărțindu-i pielea în porțiuni de lumină și întuneric. Își imaginează în treacăt ce făceau în clipa aceea Chloe DeWitt și Aubrey Connelly. Întotdeauna i se spusese că are o imaginație bogată, dar ea nu credea. Cum o fi fost să fii complet, întreg, fără speranță de normal? La ce se gândeau? Ce probleme aveau? Aveau probleme?

Rufus încă scâncea. Gemma coborî din pat și îl lăsa înăuntru, oftând când sări pe pat și se așeză exact pe perna ei.

Nu era obosită încă, oricum. Se așeză la masa de machiaj, care fusese cândva a mamei sale, o piesă din epoca victoriană, ce îi plăcuse foarte mult când era mică, dar nu fusese în stare să-i spună Kristinei că depășise vârsta. Niciodată nu fusese în stare să le spună prea multe părinților ei.

Se privea în oglindă și parcă avea două găuri în loc de ochi, Luna făcându-i pielea transparentă. Se întrebă dacă așa o vedeau mereu părinții ei: jumătate stafie, rătăcind undeva între viața de acum și cea de apoi.

Dar nu mai era bolnavă. Nu mai fusese bolnavă de mulți ani, din copilărie. Totuși, ei se purtau cu ea ca și cum ar fi putut să se prăbușească din senin, ca o castel din cărți de joc, pe care-l spulberă și cea mai ușoară atingere.

Ea abia își aducea aminte anii aceia de boală, spitalul, operațiile, tratamentele.

Se descurcă, zisese terapeutul ei. *Apărare autoadaptivă.*

Își amintea o grădină și o statuie. Un zeu îngenucheat, parcă, dar nu era sigură, cu un braț ridicat spre cer și cu celălalt atingând pământul, de parcă ar fi scos ceva magic din el.

DOI

Gemma sigur era singura fată supraponderală de șaisprezece ani din întreaga istorie a Statelor Unite care chiar își dorea să facă sport. Una ar fi fost dacă ar fi fost scutită ca să învețe sau pentru că era în pauză. Dar din cauza „limitărilor programate” (motivul oficial) – sau, cum suspecta ea, din pricina sadismului înăscut al domnișoarei Vicke, directorul adjunct –, era obligată să meargă la ora de sport și să stea în tribună, prefăcându-se ocupată, în timp ce restul colegilor alergau prin sală, alunecând cu teniși, sau pe terenurile de fotbal ude, unde făceau exerciții.

În tribune nu aveai cum să te ascunzi. Iar ea putea foarte bine să fie un fel de semn care clipește, pe care scrie *Locul ei nu e aici*. Mai rău, doamna Coralee, profesoara de sport (și ea o sadică, era plină școala de ele), insista ca Gemma să se schimbe în pantaloni scurți și maiouri asortate, ca toți colegii, care ei îi foloseau doar să îi accentueze senzația că locul ei nu e acolo, de parcă ar fi purtat echipament de schi pe plajă.

– Ești atât de norocoasă!

April Ruiz, cea mai bună prietenă a Gemmei, își așază o șuviță de păr negru, în timp ce fetele se întorceau în vestiar.

– Sunt sigură că dodgeballul a fost inventat de aceiași oameni care au inventat termometrele rectale și colanții din lână.

– Mișcă-te, Frankenstein!

Chloe DeWitt lovi tare cu cotul în locul unde ar fi trebuit să fie talia Gemmei, dacă ar fi avut o talie, în loc de un colac de grăsime. Probabil că Gemma avea patruzeci de livre mai mult decât Chloe, dar era colțuroasă și știa să folosească asta în avantajul ei. Coatele ei erau ca niște lame.

– Nu toate putem să ronțaim tot timpul.

Gemma roși. Niciodată, absolut niciodată, nu mânca la ore. Abia dacă mânca și la cantină, tocmai ca să n-aibă Chloe și fetele ca ea ocazia să râdă de ea. Dar nu conta. De mică, Chloe își făcuse un scop din a-i aminti mereu Gemmei că e o ciudată. În clasa a treia, se alesese cu numele de Frankenstein, după ce a doua operație de inimă o lăsase cu o cicatrice mare, de la piept la buric. După aceea, se schimbasesc mereu în toaletă, dar nimeni din școală, cu excepția lui April și a profesorilor, nu îi mai spusese altfel.

Ce nu înțelegea ea era de ce – dacă era atât de sensibilă, cum spuneau părinții ei (*ești sensibilă, Gemma, de aceea trebuie să fii foarte atenți; fără carusel, Gemma, inima ta e sensibilă*) – nu arăta sensibilă, ca una dintre figurinele din cristal reprezentând animale, pe care mama ei le colecționa și le ținea închise în dulapul din colț, cu picioare subțiri ca scobitorile. Precum Chloe, cu un bronz ce părea mereu lăcuit pe trupul ei atât de fin și de armonios, ca un instrument. De parcă ar fi fost modelată de un creator atent la detalii, pe când Gemma parcă fusese pusă laolaltă la întâmplare, de un creator beat.

– Mda, mormăi ea, în timp ce Chloe și prietenele ei se înghesuiau la chiuvete, râzând. Norocoasă!

– Nu o lăsa pe Cruella să te enerveze! zise April încet.

April îi lua mereu apărarea. Cu ani în urmă, hotărâseră că ele fie vor fi ca doi extraterestri într-o școală de oameni, fie vor fi *singurele ființe umane într-o școală de extraterestri*.

– Cineva a uitat să-i dea doza matinală de tranchilizant.

April și Gemma așteptară până când Chloe și haita de lupi – un nume potrivit, din motive mai mult decât metaforice, din moment ce Gemma era sigură că Aubrey Connelly avea incisivii ascuțiți și nu ar fi fost surprinsă dacă ar fi aflat că îi plăcea gustul cărnii de om – se schimbaseră înainte să se dezbrace și ele. Amândouă aveau să întârzie și să îndure încă o predică a domnului Rotem. Dar orice era mai bine decât să se schimbe în prezența haitei de lupi.

– Vești bune, zise April, când vestiarul se goli. În sfârșit, mama a renunțat la Uriașul Verde. I-am spus că nu e în siguranță să conducă bestia aia nici o sută de kilometri, nicidecum o mie. Ce zici de așa o strategie? Am folosit propria-i psihologie împotriva ei.

– Și astfel vânatul devine vânător, zise Gemma, ca *voice over*-ul din filme.

Câteodată se gândea că partea preferată a săptămânii e să stea pe banca din lemn din fața clădirii dușurilor, care nu mai fuseseră folosite de douăzeci de ani, vorbind cu April, în timp ce ea se spăla pe față și se machia atent, chiar dacă rezultatul o făcea să arate întotdeauna de parcă nici n-ar fi fost machiată. Parcă ar fi fost în propria lor lume protejată. Dar nu o lume pe care o creaseră părinții ei pentru ea. O lume pe care ea o alesese.

– Așa ceva. Oricum, o să ne plimbăm prin Florida cu Lexusul nostru. Îți vine să crezi? Fratele meu e atât de ofticat...

În afară de părinții Gemmei, ai lui April erau cei mai protectori părinți pe care îi cunoștea. Nici Gemma, nici

April nu aveau voie să iasă cu băieți, nu că ar fi contat, din moment ce nimeni nu voia să iasă cu ele. Lista cu celelalte lucruri interzise includea, printre altele: (1) să nu stea treze după ora 10; (2) să nu meargă la niciun eveniment școlar sau altă petrecere dansantă, dacă nu sunt într-un grup mai mare de fete, lucru imposibil, din moment ce nu aveau alte prietene; (3) să nu meargă la Raleigh, doar dacă nu le însoțea fratele lui April, care era senior; (4) să nu fie pe Instagram.

Gemma era sigură că și dacă ar fi fost înaltă și ar fi arătat ca un supermodel, ideile absurde ale părinților ei despre social media (*Îți descompune creierul! Nu e bun pentru respectul de sine!*) ar fi făcut-o să rămână la un capăt al lanțului social. La fel, era sigură că atunci când se întâlneau mama ei și a lui April nu făceau decât să nască cele mai absurde în care să se asigure că sunt în siguranță, fără alte prietene și complet jalnice.

Când jumătate dintre fetele de la școală hotărâseră să petreacă vacanța de primăvară la Miami, Gemma nici măcar nu se deranjase să-i întrebe pe părinții ei dacă are voie să meargă. Știa că șansele ei sunt la fel de mari ca a fi desemnată prima femeie președinte a Statelor Unite... la șaiszeci de ani. În plus, nu își dorea să petreacă vacanța nas în nas cu prădătorii aștia pe care se chinuia mereu să îi evite la școală.

Dar April – care era nu doar mai drăguță, mai deșteaptă și mult mai optimistă decât Gemma, ci, dacă nu ar fi devenit cele mai bune prietene pe viață, coaliate, renegate împreună, Gemma ar fi urât-o – nu cedă atât de ușor. Își implorase părinții. Plânsese. Făcuse o criză de isterie, o mișcare riscantă, deoarece mama ei, Angela Ruiz, o recunoscută avocată, era renumită pentru că îi speria pe bărbați și-i făcea să mărturisească din prima. (Iar cealaltă mamă a ei, Diana, era

programator și câștigase câteva concursuri de kickboxing, la douăzeci și ceva de ani.)

Apoi minunea se întâmplase. April folosisese cuvântul magic: *sexism*.

Era sexist, se plânsese April, că fratele ei mai mare, Ryan, mergea în vacanța de primăvară cu prietenii lui. Era sexist că el va conduce un Lexus, în timp ce ea se pricopsea cu Uriașul Verde, o vechitură verde-brotac. Și, chiar dacă Ryan era cu doi ani mai mare, iar Lexusul fusese un cadou primit pentru că intrase la Harvard mai devreme, brusc, mamele lui April făcuseră o contraofertă: April și Gemma puteau să ia mașina și să meargă la Bowling Springs, Florida, o săptămână, la bunicii lui April. În plus, îi convinseseră pe părinții Gemmei că e o idee bună.

Și, da, sigur, poate că ieșirea într-o comunitate cunoscută pentru întâlnirile între sexagenari și turneele săptămânale de badminton nu era chiar vacanța de primăvară visată de vreo adolescentă. Dar era mai bine decât nimic. Aveau voie să stea nouă zile, să se bălăcească în piscină, să se plimbe pe la terenurile de tenis și să ia mașina la plajă. Puteau să bea pina colada și să guste aligator prăjit la restaurantele locale. Și mai bine, vor avea casa doar pentru ele trei zile, cât bunicii lui April vor fi plecați la o vizionare ciudată a unui spa, unde se făceau multă yoga și exerciții de respirație – detalii minor, pe care Gemma reușise să îl evite în toate discuțiile cu părinții.

Tot vorbind despre vacanța de primăvară cu cea mai bună prietenă, Gemma ajunsese să se simtă americană, o frumusețe de revistă, banală ca un cântec country. Așa că nici nu era sigură că într-adevăr vrea să meargă sau doar să vorbească despre asta.

April fu nevoită să sară, să bââie, să intre în blugi. Mereu spunea că mărimea ei preferată era ca un rulou sushi uman. A Gemmei era sacul de gunoi spațios.

– Te iau sâmbătă la opt dimineață, ai înțeles?

– Am înțeles.

Căzuseră de acord pentru sâmbătă, 19 martie, opt dimineață, cu săptămâni în urmă, dar reconfirmau aproape zilnic. De ce nu? Era primul lucru aventuros pe care ele îl făcuseră vreodată, dacă nu puneau la socoteală că băgaseră bezele Peeps la microunde, de Paști, ca să vadă cum explodează.

Gemma își dorea să fie entuziasmată. Își dorea, mai mult decât orice, ca vorbele și avertismentele părinților ei să nu-i fi intrat, în timp, în celule, ca un virus, și să nu se fi înmulțit acolo.

Își mai dorea să nu fie deloc, deloc speriată.

Dar își spuse că nu se va întâmpla nimic. La urma urmei, niciodată nu se întâmplase nimic.

De același autor la Editura Nemira:

Panica

Delirium

Requiem

Pandemonium

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

LAUREN OLIVER (n. 8 noiembrie 1982) este autoarea unui bestseller *New York Times* intitulat *Before I Fall*, care a câștigat și Premiul Publishers Weekly Best Book of the Year. *Delirium* (2011; Editura Nemira, 2014), al doilea volum pe care l-a semnat, este prima carte dintr-o trilogie și se află, și ea, pe lista de bestselleruri *New York Times*. De același succes s-au bucurat și celelalte volume din serie. Lauren Oliver a studiat literatura și filosofia la University of Chicago. În prezent este scriitoare profesionistă și locuiește la New York.

LAUREN
OLIVER

REPLICA

LYRA

Traducere din limba engleză
DORINA TĂTĂRAN

NEMIRA

NOTA AUTOTULUI

Deși în unele cazuri veți găsi secvențe de dialog identice la Gemma și la Lyra, o să observați și diferențe minore de ton și de ritm. Intenția mea a fost să redau perspectivele individuale ale celor doi. Gemma și Lyra au viziuni diferite, care interacționează în mod activ și astfel, le definesc experiențele. În felul acesta, în practică de muncă din care privim un anumit lucru, lucrul acesta își schimbă învelisul comportamentului.

Micile variații din roman reflectă credința că în lume nu există o experiență obiectivă unică. Oamenii nu văd și nu aud același lucru exact în același fel, așa cum poate mătruniți oțet și aște vreo două o dispuși cu cineva drag. În felul acesta, suntem ca acei alții creații propriilor experiențe. Și așa se face că adevărul aduce multă cu ficțiunea.

UNU

Uneori, în nopțile foarte liniștite, îi auzim cum murmură, cum ne cheamă la moarte. Îi și vedem sau cel puțin deslușim haloul acela de lumină venind dinspre țărmurile Barrel Key, unde probabil că se adună și privesc peste întinderea neagră de apă, spre gard și spre fațada albă și colțuroasă a Institutului Haven. De acolo probabil că arăta ca o falcă verde, cu dinți mici.

Monștri, așa ne spun. Demonii.

Uneori, în nopțile de nesomn, ne întrebăm dacă nu cumva au dreptate.

Lyra se trezi în toiul nopții, cu senzația că stă cineva pe pieptul ei. Apoi își dădu seama că era doar căldura, umedă și densă, ca apăsarea unei mâini. Era până de curent. Ceva nu era în regulă. Oameni care țipau. Uși trântite. Pași care răsunau pe holuri. Văzu pe geam zigzagurile lanternelor prin curte, luminând picăturile argintii de ploaie, și statuia complet albă a unui bărbat aplecat, care parcă ar fi vrut să scoată ceva din pământ. Celelalte replici se treziră în același timp. Deodată, camera se umplu de voci somnoroase. Noaptea le

era mai ușor să vorbească. Erau mai puține asistente care să le spună să tacă.

- Ce e?

- Ce s-a întâmplat?

- Taci!

Aceea fusese Cassiopeia.

- Ascult.

Ușa coridorului se deschise larg și se trânti de perete. Lyra fu orbită de o rază de lumină.

- Sunt toate aici?

Părea vocea dr. Respirație-mirosind-a-cafea.

- Cred că da.

Asistenta Nici-să-nu-te-gândești era pițigăiată și avea o voce speriată. Fața îi era invizibilă, în spatele lanternei. Lyra îi zări doar poalele lungi ale cămășii de noapte și picioarele goale.

- Numără-le!

- Suntem toate, răspunse Cassiopeia.

Una dintre ele tresări. Dar Cassiopeia niciodată nu se temuse să vorbească.

- Ce se întâmplă?

- Trebuie să fie unul dintre băieți, zise dr. Respirație-mirosind-a-cafea către asistenta Nici-să-nu-te-gândești, pe care o chema de fapt Maxine.

- Cine îi verifică pe băieți?

- Ce s-a întâmplat? repetă Cassiopeia.

Lyra se trezi că atinge pervazul, perna, tăblia patului numărul 24. Lucrurile ei. Lumea ei.

În clipa aceea veni și răspunsul: voci care țipau una spre alta. *Cod Negru. Cod Negru. Cod Negru.*

Aproape în același timp, porni generatorul de rezervă. Luminile se aprinseră odată cu alarmele. Sirenele țipau.

Luminile clipeau în toate camerele. Toți strângeau din ochi, din cauza luminii bruște. Asistenta Nici-să-nu-te-gândești se dădu înapoi și ridică un braț, punându-și mâna streășină la ochi.

- Stai aici! zise dr. Respirație-mirosind-a-cafea.

Lyra nu era sigură dacă vorbise cu Nici-să-nu-te-gândești sau cu replicile. Oricum ar fi fost, nu erau prea multe opțiuni. Dr. Respirație-mirosind-a-cafea trebuia să iasă pe hol cu un cod. Asistenta Nici-să-nu-te-gândești rămase pe loc o secundă, cu spatele la ușă, de parcă s-ar fi așteptat ca fetele să sară la ea în orice clipă. Lanterna ei, îndreptată acum în sus, arunca un cerc de lumină albă pe podea.

- Nerecunoscătoare! spuse și apoi ieși.

Prin ferestrele ce dădeau pe hol o văzură mișcându-se de colo colo și din când în când atingându-și crucea.

- Ce înseamnă Cod Negru? întrebă Trandafir și își strânse genunchii la piept.

Rămăseseră fără nume de stele, de când Dr. O'Donnell, singura membră a personalului căreia Lyra nu îi găsisese poreclă, nu le mai dăduse lecții. În schimb, replicile își aleseseră nume din colecția de cuvinte pe care le știau, cuvinte care le păruseră drăguțe sau interesante: Trandafir, Palmolive și Privat, Lilac Springs și Tide. Există chiar și o Furculiță.

Ca de obicei, doar Cassiopeia - numărul 6, una dintre cele mai în vârstă clone, în afară de Lyra - știa.

- Cod negru înseamnă că a căzut sistemul de securitate, zise ea. Cod negru înseamnă că a evadat cineva.

DOI

Om. Primul cuvânt era *om*.

Erau două feluri de ființe umane: cele născute firesc, oameni, femei și bărbați, fete și băieți, cum erau medicii și personalul, cercetătorii, gardienii și Costumele care veneau uneori să studieze insula și pe locuitorii ei.

Existau însă și modelele umane, masculi și femele, create în laborator și transferate către mame surrogat, care locuiau în barăci și nu vorbeau în engleză. Clonele, cum le numeau uneori oamenii, deși Lyra știa că e un cuvânt urât, un cuvânt supărător, fără să aibă habar de ce. La Haven li se spunea „replici”.

Al doilea cuvânt era *mo-del*. Îl pronunță pe silabe, rostind sunetele ușor printre dinți, cum o învățase dr. O'Donnell. Apoi: numărul 24. Deci raportul *era* despre ea.

– Cum te simți azi? Întrebă asistenta Porcar.

Lyra îi dăduse numele abia luna trecută. Nu știa ce e un porcar, dar o auzise pe asistenta Rachel spunând *Uneori aș prefera să fiu porcar*. Și îi plăcuse cum sună.

– Multă agitație noaptea trecută, nu?

Ca de obicei, nu așteptă răspuns și o împinse pe Lyra pe masa de examinare, astfel că nu mai vedea dosarul. Lyra simți o

sclipire de furie, ca o scurtă explozie în creier. Nu că era curioasă în legătură cu raportul. Nu ardea de nerăbdare să afle mai multe despre ea, să știe de ce se îmbolnăvisese și dacă se poate vindeca. Din insinuări și din ce auzise, înțelesese în mare că încă existau erori în proces. Replicile se nășteau identice genetic cu materialul original, dar în scurt timp prezentau diverse probleme medicale, organe care nu funcționau corespunzător, celule sangvine care nu se regenerau, plămâni care cedau. Pe măsură ce îmbătrâneau, își pierdeau echilibrul, uitau cuvinte și nume de locuri, deveneau confuze și plângeau mai mult. Sau, pur și simplu, *nu se dezvoltau*. Rămâneau slabe și pipernicite. Se loveau cu capul de podea, iar când veneau Costumele țipau să fie luate în brațe. (În ultimii câțiva ani, Dumnezeu poruncise ca noile generații să fie luate în brațe, legănate și implicate în diverse activități cel puțin două ore pe zi. Studiile sugerau că prin contactul uman vor rămâne mai sănătoase un timp mai îndelungat. Lyra și celelalte replici mai în vârstă stăteau cu rândul cu cele mici, le gădilau piciorușele grăsuțe, încercând să le facă să zâmbească.)

Lyra se îndrăgostise de citit în scurta perioadă plăcută cât dr. O'Donnell fusese la Haven, perioadă care acum i se părea cea mai bună din viața ei. Când citea, avea impresia că i se deschid în gând multe ferestre mici, care o umplu de lumină, aer proaspăt, imagini ale altor locuri, alte vieți și alte timpuri. La Haven aveau doar cărți de știință și despre corp, pline de cuvinte de înțeles. Dar citea tabele, când erau lăsate nesupravegheate. Citea revistele lăsate de asistente în sala de relaxare.

Asistenta Porcar continua să vorbească, în timp ce lua tensiunea Lyrei cu Strânge-mă și îi puneia Thermoscanul sub limbă. Lyrei îi plăceau Strânge-mă și Thermoscan. Îi plăcea felul în care Strânge-mă i se contracta pe braț, ca o mână care o ține să o conducă undeva. Îi plăcea bipăitul liniștitor al

Thermoscanului și momentul de după, când asistenta zicea: „Perfect normal.“

– Nu știu la ce s-o fi gândit, să fugă așa, adăugă. Inspiră adânc, da? Bun. Acum expiră. Bun. O să se înece înainte să treacă de bariere. Ai auzit valurile aseară? Ca un tunet! Mă și mir că încă n-a apărut trupul.

Lyra știa că nu se aștepta să răspundă. Singura dată când îi răspunsese, când asistenta Porcar o întrebase vesel „Cum suntem azi?“, aceasta fusese atât de surprinsă, că scăpase una dintre seringi și trebuise să o ia de la capăt. Cum ar fi să dea peste un cadavru pe plajă, se întrebă ea. Nu îi era frică de cadavre. Văzuse sute de replici care se îmbolnăviseră și muriseră. Toate Galbenele muriseră, niciuna trecută de doisprezece luni. O *întâmplare*, ziseră doctorii: *o febră*. Lyra văzuse trupurile înfășurate și pregătite să fie duse de acolo.

Mov, din seria a șaptea, numărul 333, pur și simplu încetase să mai mănânce. Când o intubaseră, era deja prea târziu. Numărul 501 înghițise douăzeci și patru de somnifere mici, albe, după ce asistenta Em, care o ajuta să se radă pe cap și care era cea mai blândă cu lama, plecase. Numărul 421 murise brusc, în somn. Lyra o atinsese pe braț ca s-o trezească și, după răceala nefirească a corpului, ca de plastic, își dăduse seama că a murit. Ciudat că într-o clipă toată viața se evaporase, pur și simplu, dispăruse, lăsând în urmă doar piele și oase, o grămadă de carne.

Dar asta erau: trupuri. Ființe umane, și totuși nu erau oameni. Încă nu reușise să înțeleagă de ce. Ea arăta și gândea ca un om normal. La fel și celelalte replici femei. Fuseseră create din oameni normali și chiar născute de ei. Dar procesul de creare le marcase. Asta spuneau toți. Mai puțin dr. O'Donnell.

Pe ea nu ar fi deranjat-o să vadă un bărbat de aproape – replicile femei și bărbați erau ținute separat, chiar și cele moarte,

care păraseau insula înfășurate în prelată. Era curioasă în legătură cu masculii, studiasse planșele anatomice din manualele de anatomie, pe care nu putuse să le citească altfel. Se uitase cu atenție mai ales la diagramele cu organele de reproducere feminine și masculine, care i se părea că reprezintă principala diferență dintre ei, dar nu reușea să își imagineze cum arată un mascul în realitate. Singurii bărbați pe care îi văzuse erau doctorii, asistentele, gardienii și alți membri ai personalului.

– Bun. Aproape am terminat. Vino aici și stai pe cântar, da?

Lyra se ridică, sperând să mai poată trage cu ochiul spre grafic și spre inscripțiile lui frumoase, simetrice, care mărșăluiau ca soldații peste pagină. Dar asistenta Porcar apucase mapa și nota ultimele rezultate ale examinării. Potrivi scala cu mână de expert, așteptând până se echilibrează corect.

– Îhî!

Se încruntă, iar liniile dintre sprâncenele ei se adânciră și se uniră. Odată, când era foarte mică, Lyra le spusese că a aflat diferența dintre oameni și replici: oamenii erau bătrâni, replicile erau tinere. Asistenta care o spăla atunci, una care nu rămăsese acolo mult timp și al cărei nume nu și-l mai amintea, izbucnise în râs. Povestea se răspândise repede printre asistente și medici.

– Ai slăbit, zise asistenta Porcar, tot încruntată. Cum stai cu pofta de mâncare?

Trecură câteva secunde până când Lyra își dădu seama că trebuie să răspundă.

– Bine.

– Fără greață? Crampe? Vomă?

Lyra scutură din cap.

– Probleme de vedere? Vreo tulburare?

Lyra scutură din cap, pentru că nu prea era obișnuită să mintă. Cu două săptămâni în urmă, vomitase atât de tare, că

toată ziua următoare o duruseră coastele. Cu o zi în urmă, vomitase într-o faţă de pernă, sperând că așa n-o să audă nimeni. Din fericire, reușise să o strecoare la gunoi, pe care-l luau cu barca duminica, urmând să fie ars, aruncat în mare sau distrus în alt fel. Având în vedere furtuna, breșa de securitate și bărbatul-acum-probabil-mort, era sigură că nimeni nu va observa fața de pernă lipsă. Dar cel mai rău era că ieri se rătăcise pe drumul înapoi spre camere. Nu avea nicio logică. Cunoștea fiecare centimetru din aripa D, de la „Nașteri“ la „Analiză ne-urală“, la încăperile imense care adăposteau, fiecare, câte o sută de replici femele, la băile cu dușuri pe un perete, cu o chiuvetă ca un șanț și câte zece toalete. Dar probabil că o luase la dreapta, în loc de stânga, când ieșise de la baie, și ajunsese cumva la ușa încuiată care ducea la aripa C. Clipise nedumerită, până când o strigase un gardian și o trezise la realitate.

Dar nu putea să recunoască. Nu putea să meargă în Cutie. Așa numeau toți aripa G. – Cutia sau Casa funerară, pentru că jumătate dintre replicile care intraseră acolo nu mai ieșiseră.

– În regulă, poți pleca, zise asistenta Porcar. Anunță-mă dacă te simți rău, da?

Știu că la asta nu trebuie să răspundă. Nu avea să spună că vomita în continuare. De aceea se montaseră în tavan Ochii de Sticlă. (Nu era sigură dacă îi plăceau Ochii de Sticlă sau nu. Uneori îi plăceau, când murmuralele dinspre Barrel Key se auzeau tare, își închipuia că acele camere o țin în siguranță. Când nu voia să se vadă că nu se simte bine, ura lentilele fără gene, care îi înregistrau fiecare mișcare. Aceea era problema: nicio dată nu știa care parte a Ochilor de Sticlă era pornită.)

Dar, oricum, aprobă dând din cap. Lyra avea un plan și trebuia să fie cuminte, măcar încă un pic.

TREI

Peste trei zile, cadavrul bărbatului numărul 72 încă nu fusese adus de apă pe plajă, așa cum se așteptaseră toți. La micul dejun, în ziua de după ridicarea gunoiului, Lyra le auzi pe asistente discutând despre asta. Nici-să-nu-te-gândești scutura din cap și zicea că e sigură că îl prinseseră aligatorii. Dacă ar fi reușit să ajungă pe uscat, mai spunea ea, probabil că ar fi fost împușcat imediat, nu era nimeni la câțiva kilometri în jur, doar nebuni și infractori. *Și uite că bărbații aceia vin acum*, adăugă ea, clătinând din cap. Așa le ziceau asistentele Costumelor: *bărbații aceia*.

Lyra le văzuse barca în depărtare, când se îndrepta spre micul dejun: o barcă mică, elegantă, foarte diferită de barja uzată care le aducea provizii, lua gunoiul și arăta gata-gata să se scufunde. Nu știa exact ce făceau Costumele, cine erau sau de ce veneau la Haven. De-a lungul anilor, auzise aluzii la armată, deși nu arătau ca niște soldați, cel puțin nu ca aceia pe care îi vedea uneori la televizorul asistentelor. Bărbații respectivi nu purtau haine de camuflaj. Nu aveau arme, ca gardienii.

Când era mai tânără, Costumele o speriau, mai ales când toate replicile trebuiau să se alinieze în fața lor, să le inspecteze.